

Kiss Anna

Kérő topog, veri az ajtót

„Ki a baj vagy?”

„Szánkázom
fenéken, le jégen,
havon, megfagyott
hét zuhatagon,
sapkám, lapátom
megelőz,

otromba nyélbe
ezüstöt rejtve,
nőért hányok
félre ennyi havat!,
a nagy víz is beállt,
evezőnél jobb a

hólapát!, hajósnak

télen befellegzett,
örül, ha vedelhet,
de semmi vész!, az
ember elalszik
holmi hóveremben,

kiflivé dermed,
lemegy a nap, mire
kienged, s
lapától máris
mécsláng iránt!,
ha a nő csak

billeg, vagy

kuka, épp jó!,

szolgálunk majd,
hóból lapátolunk ki

*házat, tyúkólnyi
templomot,
s ha bújik már a
zsurló, látszik a*

*zsombék, el,
világnak, én bordám!,
pap is megél
kenyéren, boron,
mi is a tintán,
tintanyaló volnék,*

filozóf!”

*„Bolond ez”,
mormol a gazda,
„de a világot sem
bolondság – ész
veri ilyen útra. Ez
mondja, mit*

*más elhallgat,
nagyfőjű bár,
potentát
nem lesz belőle,
szégyellni jobban
nem lesz okunk,*

*s ha jobban ízlik
bornál a lőre,
menj Gudrun,
viseld jól magad,
szolgáló még
lehetsz!, a lapátnyé!*

marad, mert itt

teltél ki szépen”.

Hiába kérdik

„Ó, hej,
szállnak a felhők,
falai kitűnnek,
a kolostor
sivár vidéke tárul,

sivár vidéke tárul,
a kolostor
falai kitűnnek,
szállnak a felhők,
ó, hej,

sosem éhes,
botolva jár, ki
vén már, bévül üres,
köntöse is
az lesz, barátom,

az lesz, barátom,
köntöse is,
ki vén már, bévül
üres, botolva jár,
sosem éhes,

ó, hej!,
felhőnek tükör
a tó, mindenség
tükre minden,
és szabad,

felleng a
dögmadár pihéje,
horpadnak
fegyverek, telik a
mag, ó, hej,

ellentmodásra,
ne keress
megoldást, ki
felesel dühögő
jakkal?,

*a jóst hiába kérdik,
mire jutunk
ezzel a világgal,
hát mire jutsz*

magaddal?,

*sosem éhes,
botolva jár, ki
vén már, bévül
üres, köntöse is
az lesz, barátom,*

*az lesz, barátom,
köntöse is, üres
bévül, ki vén már,
botolva jár,
sosem éhes,*

ó, hej, van mi

végtelen,

s van, mi véges.”

Mihaszna Ivanuska

„Az volt, barátom,

*hevert a
hűlő hamuban, aludt,
dűnnyögött,
lepényt, forrót, aludttejet
követelt folyton –
a vidéken
nem volt ilyen más,*

bizton mondom,

*erre semmiért
is megszakad a nép,
kiköpi inkább
tüdejét, de pallért*

*nem molesztál holmi
pihenővel, hát
boldog a lepedőnyi*

lapok szerint,

*mibe halat,
lepényt satöbbit –
a boldogságot pedig
köszönni kell, nem
példálózni a pallér
úri ebén, mivel maga
is az, s a törvény*

vér-szigorú.

*Nem is mer
példálózni senki,
teszi helyettük Ivanuska
egyenest a hamuból,
lett is kényszermunka
száz év, félfejre-kopszság!,
ha kijutna a*

nyirkos rabgödörből,

*lássák miféle, s
feladják. De valaki
jámbor megszánja,
kalyibába rejti
míg haja nem nő, lába
a forró lepénynek,
bolond szokás,*

de így megy ez.

*Jön vagy száz évet,
tökön-babon, rongyba
tekerik lábát, segítik át a
sík havon, nincs eb,
kit le ne szedének róla,
asztalsarok, hol ne
kanalalazna levest,*

hajdinakását,

*máskor varjat üt le
kővel, (hát messzire el is
kerülök), a fák adakozók,
a gombás, hogy
nem győzi miattuk
oldani a korcát – megél,
nem vágyik*

hamuba vissza,

*tanul, sokat, hord
fát vizet, kaszál, így
jut ki a világból,
(a régiből), fától fáig,
kunyhóig, malomig, de
istenem, mire!, ha
várják, ráhajt az*

állami verda,

kétszer is.”

(Balladafélék a Sárkányfog kötetből)